

CocoRosie

26.7.2010 **Hospodářské noviny str. 10 Kultura**
Divadlo Archa

Dospět se nechystáme, jsou to jenom pomluvy

Sierra a Bianca Casadyovy, hudebnice

Rozhovor

Sesterské duo Američanek žijících v Paříži přijelo v sobotu do pražské Archy s pověstí věrozvěstek divného folku, módních ikon experimentující mládeže a muzikantek, které si všechno dělají po svém a nenechají si do ničeho mluvit. Jejich koncert pražské publikum nadchnul. Na turné propagují svoji aktuální, v pořadí čtvrtou desku Grey Oceans a mluví se o tom, že CocoRosie hudebně dospívají, dávají si větší pozor na čistotu svého zvuku a nebojí se znít umírněně.

Slovo „umírněnost“ možná funguje na popis desky, rozhodně se ale nedá říct, že by sestry Sierra a Bianca Casadyovy začaly vystupovat seriózně.

* HN: Při minulém koncertě v České republice jste řekly, že dělat rozhovory je pro vás jako chodit k zubaři. Pořád rozhovory nemáte tak rády?

Bianca: Je to ještě daleko horší, než to bývalo. Náš vztah k rozhovorům se pořád zhoršuje a nudí nás to čím dál tím víc.

* HN: Je to proto, že se vás lidé pořád ptají na ty stejné otázky dokola?

Bianca: Zčásti ano. Hlavně mám ale pocit, že se novináři opravdu nezajímají o naši hudbu, vlastně nás ani pořádně neposlouchají. Náš pianista na naší aktuální desce Grey Oceans nahrával hodně syntáku a používal je tak, že tím nástrojem stvořil třetí hlas, vnesl do naší hudby úplně nový aspekt. Na tohle se nás ale nikdo neptá. Asi to bude tím, že jsou novináři líní. Nebo stydliví. Sierra: Nejspíš obojí.

* HN: Tak pro vás může být rozhovor šancí, jak na tyhle věci upozornit.

Bianca: To ano, ale mluvení o hudbě není zrovna to, co děláme nejradši. Ráda mluvím o spoustě věcí, ale popisování vlastní hudby nás opravdu nudí. Mluvení o hudbě se nakonec vždycky zvrhne do klišé o freakfolku, jsou z toho pak ty stupidní titulky o tom, jak jsme divné a podobně.

* HN: Právě v souvislosti s deskou Grey Oceans se často píše, že CocoRosie dospěly, jsou zklidněnější a vyvráležší.

Sierra: Tomu nevěřte, jsou to jenom pomluvy. Rozhodně se nechystáme dospět, naopak budeme pořád méně a méně dospělé a skončí to tak, že se budeme na pódiu batolit.

* HN: Skladby na nové desce jsou ale klidnější a propracovanější, už to není ten útlitý folk jako na prvních deskách.

Bianca: To je ale zbytečné zjednodušování, ta deska se nedá nacpat do jednoho slova. Co třeba skladby jako Hopscotch nebo Fairy Paradise? Sierra: Nahrávky jsou jako fotografie. Je na nich prostě zachycený jeden jediný okamžik, v jakém rozpoložení jsme zrovna při nahrávání byly. Když poslouchám naše starší desky, jsem často překvapená, protože si ten stav prostě nepamatuju. Rozhodně se podle desky nedá soudit, jestli jsme dospělejší, nebo klidnější, nebo něco podobného. Je to jenom zachycení jediného okamžiku. Počkejte si na další desku.

* HN: Užíváte si tedy víc nahrávání desek, nebo živé koncerty?

Bianca: To jsou dvě rozdílné věci, které spolu vlastně nemají vůbec nic společného. Ani nevím, jak mám živé koncerty popsat, je to naprostý opak toho, co se děje ve studiu. Ve studiu se spíš proměňujeme v inženýrky, baví nás zkoumat všechny technické možnosti nahrávání. Koncert je pro nás něco jako psychedelický zážitek, je to daleko spontánnější. Sierra: Po pár měsících na turné už z živého hraní býváme hrozně unavené a hladové po nahrávání ve studiu.

* HN: Baví vás ještě koncertovat po tolika společných vystoupeních?

Sierra: Baví nás to ještě daleko víc než na začátku. Dřív jsme to vyloženě nenáviděly, po každém koncertu

jsme v zákulisí brečely. Musely jsme se navzájem tahat na pódium, abychom vůbec byly schopné zahrát. Teď už je to pro nás zábava, na kterou se těšíme.

* HN: Improvizujete na pódiu, nebo se snažíte skladby zahrát v takové podobě, v jaké jsou na albu?

Sierra: Je to úplně jiné než na desce. Snažíme se hrát jednu písničku každý večer trochu jinak, aby nás to nenudilo. Je v tom hodně improvizace a prakticky každý týden se náš živý set úplně promění. V naší živé kapele je beatboxer a bubeník, přitom ani jeden z nich s námi nebyl při nahrávání desky. Na živo nepoužíváme elektroniku, hrajeme akusticky, snažíme se znít přirozeně.

* HN: Spoustu lidí rozčiluje vaše image, ty převleky a falešné kníry, a nejsou kvůli tomu schopní poslouchat vaši hudbu. Uvědomujete si to?

Bianca: Pro nás to ale není image, ale něco naprosto přirozeného. První věc, kterou člověk ráno udělá je, že se obleče. Než můžete udělat něco kreativního nebo si prostě jenom užít dobrý den, musíte dobře vypadat a cítit se dobře. Oblékáme se takhle proto, abychom se cítily dobře, dostaly se do té správné nálady a mohly tvořit. Když si jdu ráno koupit snidani, jsem často oblečená stejně jako na pódiu.

* HN: Takže se nesnažíte svoji image šokovat?

Bianca: Rozhodně ne, tohle přece ani nikoho šokovat nemůže. Během ostatních koncertů jsme třeba vystupovaly v pyžamech, protože jsme zrovna měly takovou náladu, naše hudba byla hodně snová. Pyžama jsou takové snové uniformy. Sierra: Děláme z oblečení další estetický prvek a pomocí něj předáváme naši hudbu a myšlenky v ní. Neoddělujeme naši image od hudby, není to tak, že bychom skládaly písničku, vymýšlely texty a najednou si daly přestávku a začaly řešit, co si oblečeme na koncert. Je to všechno propojené v jedno.

* HN: Nemají vás moc v lásce ani hudební kritici, hlavně v Severní Americe. Jsou pro vás názory kritiků důležité?

Bianca: Naše hudba může být pro někoho dost otravná, je to kreativní druh hudby, rozhodně žádný lehký a odpočinkový poslech. Takže ani nečekáme, že se bude líbit všem, je to v pořádku. Já zase nemám ráda spoustu „úspěšné“ hudby.

* HN: Jaká hudba je pro vás nejotravnější?

Bianca: Vlastně většina věcí, která se hraje v rádiích. Nejvíc ale nesnáším rockovou hudbu, celou tu rockovou estetiku. Hrozně mě vytáčí zvuk elektrické kytary, zní mi jako násilník, který doma týrá svoji ženu. Táhne se to s námi už od dětství, kdy si náš otec neustále pouštěl jenom ten klasický machistický hard rock.

* HN: Takže od CocoRosie se nikdy nedočkáme elektrické kytary?

Bianca: To není tak jisté. Často se snažíme dělat to, co nejvíc nenávidíme, je to pro nás určitá forma terapie. Sierra: Je to takový náš fetiš a zároveň dost velká výzva, použít něco, co nenávidíme takovým způsobem, abychom to nenávidět přestaly Bianca: Před pár lety jsme nesnášely jazz, hrozně nás to obtěžovalo. Snažily jsme se ale dát jazzu šanci a najednou ho máme rády. Začala jsem hrát na saxofon a najednou je to moje nejoblíbenější činnost.

Foto popis| SESTRY CASADYOVY Spousta lidí nemůže vystát jejich image falešných knírů a šilených módních kreací, jiní je zase obdivují pro jejich originalitu a schopnost s naprostou samozřejmostí vybočit ze zajetých hudebních kolejí.

Foto autor| FOTO: **DIVADLO ARCHA**

O autorovi| Jiří Špičák autori@economia.cz

URL| <http://Kultura.iHNed.cz/c1-45239640-dospet-se-nechystame-jsou-to-jenom-pomluvy-ujistuje-sesterske-duo-cocorosie>